

[Krag.]

hvad kan det nytte at komme med det igen! (*Socialministeren* [Steincke]: Det gjorde jeg heller ikke, jeg kom med et helt andet!). Nej, det gjorde den højtærede Minister aldeles ikke. Jeg indrømmer, at det, han foreslog i forrige Rigsdagssamling, var blottet for Mening. Det tilsidesatte ethvert Hensyn til Varetagelsen af Interesser, til hvilke der knytter sig moralske Værdier i vort Samfund. Det blev paapeget under Forhandlingerne i dette høje Ting i Samlingen 1930—31, og paa dette Punkt foretog den højtærede Minister Rettelser. Men med Hensyn til Udgiftsbeløbene, med Hensyn til de Krav, som i øvrigt stilledes, med Hensyn til Afvisning af Forsikringskravet gennem dette Forslag stillede den højtærede Minister sig i Aar ganske paa samme Maade som i Fjor.

Ikke desto mindre, den højtærede Minister har jo nu sit Forslag frelst, bjærgtet i Hus, og derfor kan jeg jo ogsaa tænke mig, at han maaske kan nære Forhaabninger om sin Socialreforms Gennemførelse, uanset hvad mit Parti og jeg maatte mene derom. Jeg har jo ogsaa hørt det hvisket ud over Landet som en sagte Susen, at Forligets Konsekvenser maaske ogsaa har Ærinde til dette Forslag. Jeg tør naturligvis hverken benægte eller bekræfte, men usandsynligt er det vel ikke, thi har man kunnet faa den ene Kamel ned, som man fik det i forrige Uge, saa er man maaske ogsaa indstillet paa at kunne sluge en anden og endnu større.

Nu vil det jo vise sig, om de bebudede Ændringsforslag er saa dybtgaaende, om de ogsaa vil vedrøre principielle Spørgsmaal, saa der for vort Vedkommende kan være Haab om en frugtbringende Forhandling om Sagen. Skulde dette vise sig at være Tilfældet, er vi naturligvis rede — hvis ikke, maa vi modsætte os disse Lovforslags Gennemførelse. Først og fremmest af finansielle Grunde, men ogsaa af principielle Grunde, saaledes som jeg i Fjor og atter i Aar har redegjort for.

C. J. F. Sven: Hvad angaar selve de Lovforslag, der er til Forhandling i Dag, skal jeg paa mit Partis og egne Vegne ganske henvise til de Udtalelser, der blev fremsat under de tilsvarende Forslags Behandling i forrige Rigsdagssamling. Jeg føler ingen Trang til som den ærede sidste Taler at gentage de Bemærkninger, der fra vor Side blev fremsat. Jeg indrømmer, at opvarmet Mad i visse Situationer kan have en vis Charme,

men jeg tror dog, at gennemgaaende er det ikke den Ret, der kan gøre Regning paa den største Yndest. Jeg har ogsaa saa megen Medlidenhed med mine ærede Tilhørere, at jeg ikke skal trætte dem med at gentage alle de — i øvrigt udmærkede — Ting, der blev sagt fra vort Partis Side ved Sagens Behandling i sidste Samling. Naa, det skyldes maaske ogsaa en mig medfødt Beskedenhed, idet jeg skal indrømme, at jeg i nogen Grad savner en saa gracil Fremstillingsevne, at jeg tør lægge det stærke Beslag paa Tingets Opmærksomhed. Derimod skal jeg i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte, og som ikke vedrørte selve de Lovforslag, der er til Behandling, gøre et Par enkelte Bemærkninger.

Det ærede Medlem havde hørt en sagte Hvisken om, at det Kriseforlig, der nys er blevet gennemført, skulde efterfølges af nye Forlig; han kunde dog ikke sige, om det var rigtigt, men han havde hørt denne Hvisken. Jeg ved ikke, om det er en subjektiv eller en objektiv Udtalelse, men jeg kan i hvert Fald sige saa meget . . . (*Krag:* Det kan De faa at vide af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller!) . . . jeg ønsker ikke at blande mig i Striden mellem de to ærede Medlemmer — at jeg tror, det ærede Medlem paa dette Punkt har haft alt for store Øren, hvis han har kunnet høre en Hvisken. Der er ikke sluttet nogen som helst Overenskomst, der er end ikke ført Forhandlinger af nogen Art om Forlig, heller ikke om Socialreformen.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa et Tilfælde, der var blevet berettet ham, vedrørende den herskende Praksis overfor Enkebørnsunderstøttelsen. Det ærede Medlem lamenterede her i en Grad, saa man skulde tro, der var foretaget noget ganske forfærdeligt. Naar man kender lidt til Loven og den Praksis, der har været, saa var det, jeg maa sige det, højst beskæmmende for en tidligere Indenrigsminister, oven i Købet Indenrigsminister i dobbelt Potens, der Gang paa Gang har haft Enkebørnsloven under Behandling, der har udtalt sig Gud ved hvor mange Gange i dette Ting om dette Spørgsmaal, at han ikke kender Loven. Der staar nemlig udtrykkelig i Loven, at Afgørelsen vil være at træffe — saaledes som den i nærværende Tilfælde er blevet truffet — af Socialministeriet.

Naar derfor det ærede Medlem gik saa højt, at han bedyrede for en undrende